

A migrációs válság és az arra adott válasz

2010 nemcsak a magyar belpolitikában hozott jelentős fordulatot, de a világpolitika színterén is. Ekkor kezdett el forrongani Afrika néhány országa, meglepően és bizony gyanúsan összehangolt módon. A Tunéziából indult, akkor még jázminos forradalomnak hívott, később Észak-Afrika és a Közel-Kelet több országára is áttérjedő, ekkor már Facebook-forradalomként és arab tavaszként is elhíresült eseménysorozat jelentősége többszörösen is nagy. Nem véletlen, hogy szerte a nagyvilágon számos tanulmány, elemzés látott napvilágot a történésekkel kapcsolatban. Ez a folyamat ugyanis aláásta az észak-afrikai, valamint az érintett közel-keleti országokra jellemző államberendezkedéseket, amelyek bár olykor valóban messze jártak az eszményi demokráciában elvártaktól, ám a belső rendet mégis mindenütt meg tudták teremteni. Beleértve ebbe például azt is, hogy az Afrika középső területei felől érkező menekülteket ezek az országok – de mind közül a leginkább Líbia – képes volt feltartóztatni, visszafordítani, így a Földközi-tengert és azon keresztül Európát már nem is sikerült elérniük a migránsoknak.

Az eseménysorozat hatásaként ezek a stabilitásukat veszített államok saját polgárháborús gondjaik miatt megszűntek betölteni az egészséges szűrő szerepét, sőt sok esetben – mint pl. az arab tavaszban szintén érintett Szíria esetében – ők maguk lettek a menekülteket kibocsátó országok. Hogy az arab tavaszt kirobbantó erőknek ez volt-e a célja, nem bizonyítható, csak valószínűsíthető, hiszen tény, hogy ezzel vette kezdetét az évtized derekára kicsúcsosodott világméretű népvándorlási folyamat, amelyet összegezve általában migrációs válsággént aposztrofálunk. Ez a folyamat teljesen felkészületlenül érte Európát. Emiatt, valamint a kontinenst az elmúlt évtizedekben teljes mértékben maga alá gyűrő szélsőségesen liberális szemlélet kötelezően elvárt, beteges politikai korrektsége miatt a problémát sokáig néven sem lehetett nevezni, az pedig, hogy valaki ésszerű és logikus megoldási javaslattal álljon elő, még inkább reménytelennek tűnt.

Sokáig nem hangzott el a lényeg, hogy a migrációs válság minden korábbi, gazdasági jellegű

krízisnél súlyosabb veszedelmet jelent. Mert bár egy gazdasági recesszió is súlyos következményekkel járhat, egy-egy országot végső esetben be is dönthet, illetve akár tovább is gyűrűzhet más országokra – akadt több példa erre is a 20. században –, ám hosszabb távon azért mégsem fenyegeti egyetlen ország identitását, kultúráját, jövőképét sem. A migrációs válság azonban – annak természete és speciális sajátosságai miatt – éppen ezzel a veszéllyel fenyeget. Korábban már tettünk említést kontinensünk katasztrofális demográfiai állapotáról, amelynek eredményeként mára alig találni olyan államalkotó európai nemzetet, amely még pozitív népesedési mutatóval rendelkezik. Mivel a népességfogyás ellenszerét Európa nyugati felén az őslakosoknak nyújtott, értelmes demográfiai jövőkép helyett már több évtizeddel ezelőtt is mindenütt a bevándorlásban látták, napjainkra eleve átalakult számos ország társadalmi összetétele. Anglia bármely városában sétálva már most is majdnem ugyanannyi külföldi jön szembe az utcán, mint született angol. Németországban már hosszú évek óta többmillió nagyságrendű török kolónia él, akik abszolút a saját világukban élnek, egyfajta „mini-Törökországokat” létrehozva minden nagyobb városban. Franciaország helyzete még sajátosabb: részben a korábbi gyarmataikról, részben pedig a gazdasági okokból bevándoroltak szintén sokmillió közösséget alkotnak, és egyes városokban már többséget alkotnak a született franciákhoz képest.

Mindez önmagában talán nem jelentene gondot, ha ezek a közösségek maximálisan törekednének beilleszkedni az őket befogadó országba, és identitásukban is idomulni akarnának és tudnának az államalkotó nemzethez. Erről azonban szó sincs, sőt ennek éppen ellenkezője történik. A bevándorló – jórészt muszlim hitű – csoportok zárt közösségeket alkotnak mindenütt, részükről nagy többségében a szándék sincs meg a beilleszkedésre, sőt láthatóan egyre erősítik saját, eredeti önazonosságukat. Ahol kellő létszámban vannak jelen, ott nem egyszer már a saját törvényeik szerint élnek, saját lakókörzetükben a befogadó állam szabályrendszerén kívülnek érzik magukat, és van is okuk erre, hiszen ezekbe az úgynevezett no-go zónákba nem egyszer még a helyi hatóságok sem mernek vagy akarnak bemenni. Mivel az európai értékrendet eluraltta egy abnormális, önfeladó jellegű liberális szemlélet, amely saját, több évszázados kultúráját, hagyományait, vallását és nemzeti öntudatát alárendeli a kisebbségek jogainak, ezek a folyamatok elterjedtek és felgyorsultak.

Mindezek egy – minden jel szerint – kívülről irányított és szervezett migránsválság nélkül is megoldásért kiáltanának, feltéve persze, hogy Európa ezen ősnemzeteinek egyáltalán célja a fennmaradás és a saját önazonosságuk megőrzése. Ennek eldöntése természetesen minden nemzetnek szíve-joga, hiszen végső soron bármelyik nép dönthet úgy, hogy országát, hagyományait feladja és alárendeli magát a bevándorlók kultúrájának, vallásának, értékrendjének. Erre máris találni jeleket, legfőképp vallási téren, hiszen jó ideje megfigyelhető a keresztény értékrend tudatos megtagadása, amely önmagában is zajlik, illetve sok esetben a liberalizmus jegyében és a mások érzékenységre való álságos indokkal történik. Ez az indok duplán is álságos. Egyrészt azért, mert ez a szemlélet a keresztények érzékenységéről rendre megfeledkezik, másrészt pedig azért, mert nyilvánvaló, hogy a többségi értékrend háttérbe szorítása egyetlen, valóban demokrata politikus, közösség, gondolkodó számára sem lehetne

normális esetben vállalható, hiszen a demokrácia lényege a többségi akarat érvényre juttatása volna. Ebből következik, hogy a valós cél nem más, mint a kereszténység eltüntetése, amelyre csupán csak jó ürügyet szolgáltat a más értékrendű csoportok keresztényellenes igényeinek kielégítése.

Egyértelmű, hogy ez a szemlélet néhány évtized alatt örökre átalakítja majd Európa arculatát, amely valószínűleg soha nem lesz azután visszaállítható. Hogy mindez békés körülmények között fog-e lezajlani, mert a szép lassan identitását veszített őslakosság ebbe csendesen beletörődik és önként alárendeli magát az új jövevények törvényeinek, vagy a világtörténelem legvéresebb, legtöbb áldozatot követelő drámai háborúja előtt állunk, ez még a jövő zenéje. Ám a folyamat zajlik, és a migráció ezt csak gyorsítani fogja.

Éppen ezért az egyetlen helyes lépés, amelyet egy felelősen gondolkodó kormány megtehet, hogy addig, amíg még nem késő, addig, amíg még talán megállítható a folyamat, védekező lépéseket tesz. Mi, magyarok sok tekintetben elszenvetői voltunk ütközőzónában való, stratégiai fontosságú fekvésünknek. Valami oknál fogva azonban egészen mostanáig sikerült szinte teljesen homogén nemzetállamként fennmaradnunk itt, Európa közepén. Nagy szerencse, hogy nem egyedül mondhatjuk ezt el magunkról, hiszen ezeréves barátunk, Lengyelország ugyancsak homogén maradt, és a csehek, az osztrákok állama is jórészt homogén. (Szlovákia esetében éppen a 10%-os magyar kisebbség miatt nem lehet homogén nemzetállamról beszélni.) Ez minden korábbi vélt, vagy valós egymás iránti sérelmet háttérbe kell, hogy szorítson, mert közös jövőnk a tét, és kizárólag összefogva, együtt van esély szembeszállni a folyamattal, önállóan nincs.

Az Orbán-kormány két megközelítésből is történelmi léptékű tevékenységet folytat. Egyrészt felismerte a folyamatot, és ki merte mondani – egyértelműen elsőként és sokáig egyedülként Európában –, hogy ezt semmiképpen nem támogatja! Soros György személyében néven nevezte a folyamat egyik vélt felelősét is, és nyíltan is vállalja, hogy szembeszegül vele, valamint a brüsszeli és strasbourgi bürokraták között megbúvó képviselőivel. Másrészt pedig nem csupán felismerte a veszélyt, de a szükséges ellenlépéseket is megtette azért, hogy hazánkat megvédje. Ráadásul mindezt még idejében tette meg, miközben állta a sarat a nyugatról érkező támadásokkal szemben is. A határozott kiállást ma már egyre többen követik, és még többen vannak, akik bár nem értenek egyet a déli határon felépített védelmi rendszerrel, de már nem is ágálnak ellene hangosan, mert annyit azért elismernek, hogy végső soron ehhez joga volt a magyaroknak.

Magyarország tehát elsőként ki merte mondani, hogy nem kér a bevándorlókból és nem kér az EU által előírt szándékozott migránsvótából sem. Ezzel sok ország elfojtott véleményét is

felvállalta, amit bizonyít, hogy előbb a V4-ek többi állama zárt össze a magyar állásponttal, majd más országok is képviselni kezdték a magyar véleményt. Ma már Közép-Európában többségben vannak a migránskvótát elutasító országok, hiszen Ausztriában a magyarhoz hasonló gondolkodású politikai erők nyerték a választást, Bajorország pedig Németország vezetésével is szembemelve, nyíltan megsüvegezi a magyar álláspontot. A jövő nagy kérdése, hogy kialakul-e az, amit a józan ész amúgy diktálna, és a helyzet tarthatatlanságát, valamint az ebből fakadó veszélyeket felismerve odaáll-e Európa többsége a magyar álláspont mellé? Ha igen, az alapjaiban rengetheti meg a liberális diktatúrát, és a kontinens végül megvédheti ezer éves vívmányait, értékeit. Ha nem, akkor Európa egy része egészen biztosan kikerül a keresztény világrendből, és ránk mint ezen világrend legfőbb őrzőire még nagyobb nyomás helyeződik majd.

Annak ellenére, hogy a folyamatok kimenetelét még nem ismerjük, és bizony jelen helyzetben nagyobb esély mutatkozik a rosszabbik forgatókönyv megvalósulására, a magyar kormány az egyetlen helyes megoldást választotta a kerítés felépítésével, és a betelepítési kvóta elutasításával. Létfontosságú, és alighanem szó szerint az életünk, és az ezeréves, keresztény államiságunk múlik azon, hogy ebben a kérdésben mi lesz a jövőben Magyarország álláspontja. Megmarad-e a mostaninál, és szövetségeseinkkel együtt lesz-e elég erőnk ahhoz, hogy ezt el is fogadtassuk mindenkivel, aki mást akar ránk erőltetni, vagy meghajlunk az újra és újra fellángoló nyomás súlya alatt és feladva eddigi véleményünket, vállaljuk, hogy mi is befogadó orszaggá válunk. Az előbbi esetében megvan a reális esélye, hogy országunk megmarad magyarnak, megmarad keresztény értékrendűnek, olyanak, amilyenek őseink ezer éven át megőrizték. Amennyiben az utóbbi helyzet áll elő, akkor – figyelembe véve az aggasztó demográfiai adatokat is – valós veszélye lesz annak, hogy két emberöltő múlva ráismerhetetlen hazában élnek majd gyermekeink, unokáink, akiknek vélhetően őseik vallását sem áll majd módjukban gyakorolni.

Mivel a választási kampányban egyértelműen kiderült, hogy a jelenlegi pártok közül egyedül a most kormányon lévő pártszövetségtől remélhetjük a migránskérdésben egyedül üdvözítő megoldás képviselétét, így létfontosságú, hogy további bizalmat kapjon a jelenlegi kabinet. Ehhez mi, felelősen gondolkodó magyarok hozzá tudjuk tenni a magunkét majd április 8-án. Eddig két egyértelmű választ már adtunk. Először a kvótával kapcsolatos népszavazás alkalmával, majd pedig a múlt ősz végén, a Soros-tervvel kapcsolatos nemzeti konzultáció során, amelynek kérdéseire minden korábbinál többen érezték fontosnak, hogy elküldjék válaszaikat.

Április 8-án ismét ki kell derülnie, hogy három a magyar igazság, mert tényleg az életünk lesz a tét.

Az idők szava – IV.

Írta: Kovács Attila

2018. január 31. szerda, 07:03 -

Kovács Attila